

som for 400 år siden, men jeg ønskede heller ikke, at det skal være som i dag.

Der sker jo tit det i en udvikling, hvad enten det er tyveri, børneopdragelse eller noget helt andet, at udviklingen bevæger sig fra den ene grøft, og så er man en kort overgang lige oppe midt på landevejen, og så ryger man over i den modsatte grøft, og så korrigerer man igen. Det, jeg vil hævde, og sammen med mig mange eksperter og i hvert fald mange praktikere, inklusive politimester Jørn Bro fra Glostrup, er, at nu er vi gået fra den ene grøft og er landet i den anden grøft.

Dér kan der være grund til at komme tilbage og se på, om der er nogle forholdsvis simple instrumenter, som eksempelvis fortæller tyveknaegten, at han ikke bare kan slippe de første 20, 30 eller 40 gange med en løftet pegefinger eller en betinget dom, men at han skal være klar over, at han risikerer, første gang han laver et alvorligt indbrud i et privat hjem og generer menneskene dér og stjæler deres indbo, at ryge 30 dage i fængsel. Det gør han ikke i dag, og det gør han heller ikke anden gang.

Det er jeg ret overbevist om vil afholde nogle af dem fra at gøre det, og det, der først og fremmest er det vigtigste ved enhver form for straf, er jo at sende et signal, der får så mange som muligt til at ophøre med kriminaliteten. Jeg tror altså, at med den dér efter min mening øllebrødsbarmhjertighed, hvor man siger, at de skal have chance efter chance efter chance, gør man mange af de kriminelle en bjørnetjeneste. Man kunne få dem ud af kriminaliteten, ved at der var en lidt hurtigere og mere konsekvent sanktion i begyndelsen, så endte det ikke med, at de skulle sidde derinde resten af deres liv, fordi de så er blevet så forhærdede eller er blevet narkomaner. Det er derfor, hele den konservative filosofi går ud på at få det stoppet så tidligt som overhovedet muligt, hvad enten det er tyveknaegte, voldsmand eller andre.

Til justitsministeren vil jeg godt sige: Det er rigtig, at vi havde en konservativ regering i 10 år og et par måneder, men vi havde ikke på noget tidspunkt i de 10 år et retspolitisk flertal – regeringen havde for øvrigt på intet tidspunkt flertal på noget som helst område. Men jeg vil godt række en udstrakt hånd frem til justitsministeren og sige: Jeg har ikke fantasi til at forestille mig noget forslag eller cirkulære eller andet, som justitsministeren vil lægge frem i Folketinget, vedrørende at gøre bekæmpelsen af narkotika i danske institutioner bedre eller mere ef-

ektiv, både behandlingsindsatsen, kontrolindsatsen og andet, som vi i Det Konservative Folkeparti, så længe jeg er retsordfører, ikke vil støtte.

Kom med forslagene. Vi har jo også støttet alle dem, der har været. Vi vil godt gå længere, vi vil godt have, at den visitation bliver endnu kraftigere, for vi ved jo, at uanset hvad der er gjort, flyder fængslerne desværre stadig væk med narko.

Vi vil godt uddanne flere hunde, som en gang hver dag eller en gang hver anden dag kan gå igennem de lukkede fængsler og opsnuse og afsløre den narkotika, der er der. Det koster nogle penge, men vi er klar. Kom med et forslag, kom med 10 forslag, vi støtter dem hvert og et.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Anden næstformand (Henning Grove):
Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:
10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 56:
Forslag til folketingsbeslutning om en øget indsats mod voldskriminalitet.
Af Helge Adam Møller (KF) m.fl.
(Fremsat 29/11 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):
Efter dette beslutningsforslag fra Det Konservative Folkeparti opfordres regeringen til at fremsætte forslag til ændring af straffelovens § 244, så bestemmelsen kun omfatter relativt simpel vold, og tilsvarende en ændring af § 245, så den bestemmelse opfanger flere voldshandlinger af grovere karakter. Forslagsstillerne ønsker desuden en forhøjelse af strafferammerne i straffelovens § 245 og § 246 til henholdsvis 5 år og 10 år

samt obligatorisk gentagelsesvirkning i voldssager.

Før jeg kommenterer de enkelte elementer i beslutningsforslaget, vil jeg gerne slå fast, at regeringen hverken kan eller vil acceptere forrælsen eller volden i det danske samfund. Derfor har regeringen siden sin tiltrædelse givet kampen mod volden den allerhøjeste prioritet til en konsekvent bekæmpelse af vold og anden grov kriminalitet, og det er naturligvis fortsat regeringens politik.

Som det seneste eksempel herpå kan jeg nævne indsatsen mod kriminalitet begået af børn og unge, hvor regeringen i oktober måned – altså her for nogle ganske få måneder siden – netop tog en række initiativer, bl.a. ved etablering af 20 nye sikrede lukkede sociale institutionspladser og ved nedsættelse af et ekspertudvalg med henblik på at styrke sanktionerne og myndighedsindsatsen over for den groveste ungdomskriminalitet.

Ekspertgruppen har afsluttet sit arbejde, og jeg forventer at modtage ekspertgruppens rapport i morgen. Og her har den føromtalt politimester Jørn Bro været medlem, så jeg er sikker på, at den konservative ordfører ser frem til med stor længsel at få denne betænkning.

Det er samtidig regeringens opfattelse, at de politiske drøftelser om indsatsen mod voldskriminalitet bør ske på et sobert, korrekt og sagligt grundlag. Set i det lys kan det virke lidt forstemmende, når forslagsstillerne i bemærkningerne til beslutningsforslaget dramatisk og pompøst proklamerer, at kriminelle gadebander »har efterladt sig et blodigt spor gennem landet af vold, røveri og anden personfarlig kriminalitet mod borgere og politi«.

Selv om der siden 1998 ganske vist er sket en mindre stigning i antallet af anmeldte voldssager, har jeg meget svært ved at genkende det billede af det land, jeg bor i, og det Danmark, jeg kender, som et bloddryppende voldsanarki, som ifølge forslagsstillerne skulle være situationen i dagens Danmark. En så skæv og proportionsforvrængende fremstilling af virkeligheden kan jeg kun opfatte som et udtryk for ren overbudspolitik på retsområdet og et forsøg på stemmefiskeri mod bedre vidende.

Jeg må meget klart tage afstand fra dette slet skjulte forsøg på at puste til frygten i befolkningen for at blive udsat for voldskriminalitet. Det snarere hæmmer end fremmer en god og frugtbar politisk debat om et vigtigt samfundsanliggende. Regeringens holdning er, at kriminali-

tetsbekæmpelsen skal baseres på en nuanceret og afbalanceret indsats, som tager udgangspunkt i en flerhed af initiativer, ikke bare på det retspolitiske område, men også på områder som uddannelses-, arbejdsmarkeds-, social- og sundhedspolitik.

Til beslutningsforslagets punkt 1 og 2 om ændringer i formuleringerne af straffelovens § 244 og § 245 vil jeg først nævne, at straffelovens voldsbestemmelser blev ændret i 1989, hvor der blev gennemført en væsentlig forenkling af bestemmelserne. Lovændringen bygger på et forslag fra Straffelovrådet, som navnlig havde peget på, at straffelovens daværende voldsbestemmelser i for høj grad tillagde uagtsomme følger af voldsforholdet strafskærpende virkning. I stedet burde lovens beskrivelser af strafbare forhold lægge mest mulig vægt på voldens beskaffenhed og samtidig indeholde så rummelige straffebestemmelser, at der var plads til den nødvendige differentiering i strafudmålingen.

Efter beslutningsforslaget skal straffelovens § 244 alene anvendes i tilfælde af voldsudøvelse, der ikke medfører nogen synlig skade, eller som er et resultat af et forudgående skænderi.

Om et voldsforhold medfører synlig skade eller udspringer af et forudgående skænderi mellem offer og gerningsmand er begge faktorer, som ikke direkte vedrører selve voldsforholdets karakter. Skaden kan derimod være en uagtsom følge af den i øvrigt forsætlige voldshandling.

Det kan måske lyde lidt teknisk, men jeg mener, at man med forslaget snarere går to skridt tilbage end et skridt frem.

Det afgørende for den retlige bedømmelse af, om et voldsforhold kan betegnes som groft, bør, som det er tilfældet i dag, bero på selve karakteren af det begåede forhold, f.eks. om der er anvendt våben, flaske eller lignende under overfaldet.

Samtidig skal strafferammerne være så tilstrækkeligt fleksible, at domstolene kan inddrage de andre faktorer, f.eks. motivet for den udøvede vold i sanktionsfastsættelsen.

Hertil kommer, at den foreslåede ændring, som vil indebære, at langt de fleste voldsforhold vil blive henført under straffelovens § 245, ikke nødvendigvis vil være ensbetydende med en generel strafskærpelse i voldssager. I den del af sagerne må det således forventes, at der foreligger konkrete omstændigheder, som kan begrunde, at der udmåles en straf under det hidtidige udmålingsniveau for vold efter straffelovens § 245.

Samlet er det min opfattelse, at vi har et enkelt og godt indarbejdet system på dette område, der ikke er grundlag for at ændre på.

Diskussionen om strafferammer er heller ikke ny, og det overrasker vel de færreste, at vi nu igen bliver præsenteret for et forslag om at skærpe straffen for voldskriminalitet.

Lad mig i den forbindelse erindre om, at vi så sent som i maj 1997 gennemførte en skærpelse af strafniveaueet med gennemgående 1 år i de groveste voldstilfælde. Flere nye domme viser, at lovændringen er slået igennem i domstolenes praksis. Der er således et eksempel på, at strafskærpelse på voldsområdet også kan gennemføres inden for eksisterende strafferammer.

Dernæst vil jeg særlig fremhæve Folketingets vedtagelse fra december 1998, hvorefter regeringen blev opfordret til at lade Straffelovrådet foretage en samlet vurdering af strafferammerne og eventuelt på baggrund heraf komme med indstilling til ændring af straffeloven. I overensstemmelse hermed bad Justitsministeriet Straffelovrådet om at gennemføre den vedtagne vurdering af strafferammerne og eventuelt komme med forslag til ændringer.

Efter regeringens opfattelse er det rigtigst at afvente resultatet af Straffelovrådets overvejelse, før der tages politisk stilling til et eventuelt lovgivningsinitiativ vedrørende strafferammer for voldskriminalitet.

Endelig ønsker forslagsstillerne, at der indføres en såkaldt obligatorisk gentagelsesvirkning i voldssager.

Som forslagsstillerne selv er inde på i bemærkningerne til beslutningsforslaget, følger det allerede af straffelovens bestemmelser i dag, nemlig af straffelovens § 247, stk. 1, at straffen for vold kan forhøjes med indtil det halve, hvis den tiltalte tillige er dømt for forsætligt legemsangreb.

Bestemmelsen fik sin nuværende udformning ved den lovændring, som blev gennemført i 1994 forbindelse med regeringens første voldspakke.

Lovændringen indebar en udvidelse af anvendelsesområdet for gentagelsesvirkning, idet gentagelsesvirkningen i modsætning til tidligere nu indtræder, uanset om den tidligere voldskriminalitet har medført frihedsstraf, ligesom gentagelsesvirkningen blev udvidet til også at omfatte personer, der er tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 246. Desuden indebar ændringen af § 247 en generel skærpelse af strafudmåling

for voldsforbrydelser, når gerningsmanden tillige er dømt for vold.

Efter forarbejderne til lovændringen er det således hensigten, at domstolene i sådanne tilfælde skal forhøje straffen med omkring en tredjedel i forhold til den straf, der tidligere ville være fastsat.

Ordningen efter straffeloven er altså allerede i dag den, at det som udgangspunkt har strafskærpene gentagelsesvirkning ved sager om voldskriminalitet, hvis den tiltalte tidligere er dømt for vold.

Når der ikke er tale om et ufravigeligt krav om gentagelsesvirkning, hænger det grundlæggende sammen med, at straffastsættelsen efter loven skal ske på grundlag af en samlet vurdering i den konkrete sag. I denne vurdering indgår udover forbrydelsens grovhed og karakter også oplysninger om gerningsmandens individuelle forhold, herunder de personlige og sociale forhold. Det vil ikke være rigtigt at afskære domstolene fuldstændigt fra også at tage de personlige forhold i betragtning i straffastsættelsen, herunder også i formildende retning selv i voldssager.

Jeg tror egentlig ikke, forslagsstillerne er uenige i dette synspunkt. Forslagets gentagelsesvirkning skal da tilsyneladende heller ikke være mere obligatorisk end, at den ifølge beslutningsforslaget skal være et udgangspunkt, men at strafskærpelsen dog absolut skal være en hovedregel.

Samlet må jeg konstatere, at beslutningsforslaget ikke indeholder eksempler på nye, konstruktive tiltag i bekæmpelsen af voldskriminalitet. Regeringen vil fortsætte den massive, målrettede og intensive indsats i bekæmpelsen af voldskriminaliteten, som har kendetegnet arbejdet i de forløbne 8 år, hvor vi har haft regeringsansvaret.

Men det skal som nævnt være en nuanceret og afbalanceret indsats, som inddrager en flersidighed af initiativer, ikke bare på det retspolitiske område, men også i uddannelses- og arbejdsmarkedspolitiske sammenhænge samt på social- og sundhedsområdet.

Som jeg nævnte i starten af indlægget her, skal drøftelserne om tilrettelæggelse af den fremtidige indsats mod voldskriminalitet først og fremmest ske på et sagligt grundlag. Befolkningen skal ikke tages som gidsel i en afsporet fremstilling af virkeligheden, som vi hørte under det tidligere beslutningsforslag.

Jeg kan i den sammenhæng kun være enig med forslagsstillerne, når de skriver, at grænsen er nået, men det er den nedre grænse for saglighed i debatten om voldskriminalitet, som nu er nået med dette beslutningsforlag.

Regeringen kan således ikke støtte dette beslutningsforlag.

Sandy Brinck (S):

Jeg vil starte med at tilslutte mig justitsministerens kritik af forslagsstillerens fremstilling af proportionerne af voldskriminaliteten i Danmark.

Enhver voldelig adfærd er en for meget, og derfor ser vi i Socialdemokratiet med meget stor alvor på alle former for vold, hvad enten den udøves i hjemmet over for samlever og børn eller på gader og stræder og i værtshusmiljøet.

Men vi tager netop problemstillingen alvorligt og behandler den seriøst. Vi vil ikke deltage i et usagligt medieridt, som alene bidrager til en unødigt utryghed i befolkningen. Det kan man ganske simpelt hen ikke være bekendt over for almindelige mennesker.

Vi skal hele tiden huske på at inddrage, hvor risiciene reelt er, nemlig blandt alkoholpåvirkede unge mænd i værtshusmiljøet torsdag, fredag og lørdag nat. Og her er der et problem, som jeg så også efterfølgende vil koncentrere mig om.

Paradokset fremstår i Flemming Balvigs undersøgelser, der viser, at den nuværende ungdomsgeneration er den mest lovlydige i tre årtier, mens den hårde kerne, der virkelig træder ved siden af lovens rammer og al menneskelig respekt, ikke har forandret sig. Det er den nød, vi skal knække.

I Socialdemokratiet tror vi ikke på ét universalmiddel. Vi har ikke som højrefløjen ét og samme svar på alle retspolitiske spørgsmål, nemlig at hæve strafferammerne. Vi ikke bare mener, man skal spille på flere strenge. Vi gør det.

For det første har vi skærpet straffene for vold, og det ses i de konkrete domme.

For det andet er en del af det at være konsekvent også, at dommene falder hurtigere. Her går det også den rigtige vej.

For det tredje mener vi, at politiet skal være meget nærværende i disse unges hverdag eller sagt på godt dansk: Politiet skal ånde dem i nakken. Og det har vi målet givet politiet markant flere penge til.

For det fjerde har vi udvidet samarbejdet mellem skole, socialforvaltning og politi, SSP, og

her er det værd at nævne, at selv om begrebet SSP har mange år på bagen, så er der mange små kommuner, som først nu er ved at etablere dette samarbejde.

For det femte har vi lavet ungdomskontrakten, hvor den unge, som har lavet en mindre forseelse, indgår i en skriftlig aftale med samfundet om at gennemføre en uddannelse og holde sig på dydens smalle sti. Dette instrument har vist sig at være meget værdifuldt til at forebygge en lang kriminel løbebane.

Disse ting blot for at nævne nogle få af de mange initiativer. Men vi stopper ikke her. Som det er kollegerne bekendt, kommer Rigsadvokaten inden for de kommende dage med et forslag til en ungdomssanktion.

Vi har i handling vist, at vi er konsekvente over for kriminaliteten og konsekvente over for kriminalitetens årsager. Det er ikke noget let svar, men det er det rigtige svar. Og det er ikke nogen let løsning, men det er løsningen. Højere strafferammer alene løser ikke voldskriminaliteten; det er en forsimplet konklusion på en kompleks problemstilling. Derfor indgår en skærpet straf fra vores side i samspil med en lang række andre initiativer.

Socialdemokratiet kan på den baggrund ikke støtte beslutningsforlaget.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det var pudsig at høre den socialdemokratiske ordførers betragtninger over straf, der ikke løser noget. Vi kan jo godt huske, hvordan Socialdemokratiet med miljøminister Auken i spidsen for nogle år siden for enhver pris skulle jage alle pæne borgere. Der blev ikke givet ved dørene. Når pæne mennesker kom til at bo lidt for længe i deres sommerhuse om sommeren, skulle de jages med alle midler. Ligesom med brokfugle var der ingen fredningstid overhovedet.

Men jeg forstår, at det er anderledes, når det gælder vold. Vi ser sådan set omvendt på det. Vi mener, vold er en af de mest modbydelige forbrydelser. Vi finder, det er en meget krænkende forbrydelse for offeret.

Vi er fuldkommen enige med justitsministeren i, at forebyggelse er godt, hvis det rækker, for hver gang man kan undgå en voldsforbrydelse, undgår man et offer. Og derfor har vi jo da også i årenes løb været med til at vedtage den ene forebyggende foranstaltning efter den anden. Men der er altså nogle, der ikke vil høre, og så må de jo føle.

Vi har den grundlæggende opfattelse, at straffelovens strafferammer må afspejle samfundets syn på de forskellige forbrydelser. Og vi mener altså, at synet på voldsforbrydelser bør være anderledes. Vi mener, at samfundet har ændret sig så meget, at det også er tydeligt, at den personlige frihed og integritet og tryghed vægtes højere. Borgerne lægger meget vægt på den personlige frihed og på tryghed, og det er præcis det, der krænkes af voldsforbryderne.

Vi mener, at samfundet markant må lægge afstand til voldsforbryderne, og derfor er vi enige med Det Konservative Folkeparti i, at man på den ene eller den anden måde skal have hævet straffniveaue. Jeg bemærkede jo også, at justitsministeren tidligere på dagen mente, at voldsforbrydelser var meget krænkende. Det var under loven om erstatning. Vi gør altså det samme gældende her, når vi taler om det strafferetlige.

Så bemærkede jeg, at justitsministeren var af den opfattelse, at forslaget her fra Det Konservative Folkeparti var stemmefiskeri. Det kan jo kun være stemmefiskeri, hvis justitsministeren er af den opfattelse, at man fisker stemmer med det her. Og så har justitsministeren jo erkendt det, som vi siger i Venstre: Holdningen til vold er ændret.

Og så forstår jeg ikke justitsministerens konklusion, når han erkender, at det er den folkelige opfattelse, at vold skal straffes hårdere. Ellers var det jo ikke stemmefiskeri.

Jeg skal sige, at vi på alle måder støtter intentionen. Vi vil gøre det på en lidt anden måde, og derfor kommer vi selv med et egentligt lovforslag om forhøjelse af strafferammerne.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Et eller andet sted er det enormt trættende, at man skal gentage sin ordførertale. Men jeg kan forstå, at fru Birthe Rønn Hornbech ikke helt fik fat i, hvad det var jeg sagde. Jeg sagde: Straf løser ikke problemet *alene*. Straf løser ikke problemet *alene*.

Og fru Birthe Rønn Hornbech gik åbenbart også glip af den del, hvor jeg sagde noget om politiets indsats. Det er jo bekendt, også for fru Birthe Rønn Hornbech, at vi har prioriteret indsatsen over for gadebander i det politiforlig, som Venstre nødtvunget tilsluttede sig, efter at det var indgået.

Og så kunne jeg godt tænke mig at høre, i og med at vi har haft et beslutningsforslag forlods om berigelseskriminalitet: Jeg havde fået opfat-

telsen af, at den personfarlige kriminalitet stod i et andet forhold end berigelseskriminaliteten, men når vi også skal hæve strafferammerne for berigelseskriminaliteten, så er vi tilbage i diskussionen om, hvornår nok er nok.

Kan vi ikke få den faktor, vi skal gange hele straffeloven igennem med?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Fru Sandy Brinck nævnte politiindsatsen, og at Venstre nødtvunget havde tilsluttet sig politiforliget. Ja, fordi vi syntes, vi fik for lidt. Vi havde gerne set, at der var afsat flere midler til politiet til øget patruljering, til en hurtigere sagsbehandling, større ressourcer, så sagerne kan komme hurtigere igennem. Vi mener, det er meget vigtigt, også for den præventive effekt, at sagerne kommer hurtigt igennem.

Hvornår nok er nok? Jamen det svar vil foreligge om nogle få dage, når vi fremsætter vores eget lovforslag.

Når vi også mener, at straffen for indbrud i private hjem skal være strengere, er det ud fra det samme synspunkt. Det er meget krænkende at have indbrud. Det gør folk meget utrygge. Min kollega både her i Folketinget og i politiet, kriminalassistent hr. Karsten Nonbo, var ordfører på det forslag og beskrev så udmærket, hvordan mennesker har det, når de har haft indbrud. De er bange, og de føler sig krænket.

Det er den krænkelse af ofrene, som vi ønsker at varetage frem for fru Anne Bastrup, der synes, at det er forfærdelig synd for forbryderne. Vi synes nu, det er mest synd for ofrene.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg vil blot bede Venstres ordfører bekræfte, at politiet aldrig har haft så mange ressourcer, heller ikke under en tidligere borgerlig regering, som politiet har i dag.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg kan i hvert fald bekræfte, at politiet aldrig har haft så mange opgaver som nu.

Anne Bastrup (SF):

Vi er alle optaget af, hvordan vi undgår vold. Men først skal vi finde ud af, hvad vold er. Hvor foregår den henne?

Vold foregår mellem ægtefæller, vold foregår over for voldsudøvernes egne børn, vold fore-

går mellem unge, der er berusede efter kl. 1 om natten, vold foregår på arbejdet.

Gennem det sidste års tid er der sket en svag stigning i antallet af anmeldte straffelovsovertrædelser, som kriminaliserer vold. Denne stigning kan i et vist omfang forklares ved, at det er mere almindeligt at anmelde. Der er eksempelvis et klart ønske fra fagforeningerne om, at vold på arbejdspladsen skal anmeldes.

Men hvordan forebygges volden så i de enkelte grupper? Fru Sandy Brinck har været inde på noget omkring de unge, der render rundt om natten. Men det, man også kunne gøre, var, at man jo kunne forlange på en effektiv måde, at diskoteksejerne overholder politivedtægtsens regel om, at man ikke må udskænke til berusede personer, og samtidig kunne bevillingsnævnet jo følge det op ved, at hvis der var for mange slagsmål uden for det pågældende værtshus, så kunne man simpelt hen kigge nøje på, om bevillingen nu også nødvendigvis behøvede at være til ret meget senere end kl. 1.

Drejer det sig om vold mellem ægtefæller, er det hurtige svar formentlig antabus. Vold i eget hjem må være det værste, man overhovedet kan forestille sig. Tænk at komme hjem om aftenen og skulle hygge sig, og så får man bank. Hvad kan da være værre her i verden?

Men at rejse en sag for domstolene og eventuelt sætte manden eller konen bag de stivede gardiner i 30 dage hjælper jo ikke på sigt. Problemet er, at de to mennesker er gledet ind i en voldsspiral, deres samliv lander af for dem måske helt uforståelige grunde i vold.

Skal vi derfor forebygge vold i hjemmet, er det nødvendigt at gribe til de metoder, man kender fra fængslerne, hvor de indsatte via kursusforløb lærer at begå sig med ord i stedet for fysisk magt, hvor de med andre ord lærer at styre sig selv.

Det er derfor mit håb, at vi kan få sat et center for voldelige ægtemænd/ægtekvinder i gang med det mål, at det eventuelt kunne blive en landsdækkende institution.

Folk, der er inde i en voldsspiral, har brug for hjælp til at komme ud af den. Vold i hjemmet er nemlig noget af det værste. Volden rammer ikke blot kvinden, men også børnene. Der er næppe tvivl om, at det for børn, der har oplevet vold mellem de to mennesker, som er deres nærmeste, er utrolig traumatisk, og at det er farligt for barnets egen udvikling. For ud over angsten for, at mor kommer rigtig galt af sted, er der også den langsomme tilvænnning til, at vold er et ac-

ceptabelt sprog, som man kan anvende, når man selv mister evnen til at argumentere sig ud af en konflikt.

Derfor er det nødvendigt med en hurtig indsats, når man får mistanke om, at et hjem er præget af vold. Det er meget svært.

Men alternativet er uacceptabelt. Foretager man sig nemlig intet på dette tidspunkt, står vi over for en ung, der begår vold. En ung, der mister grænserne.

Vold i hjemmet, tror jeg nemlig, er en direkte adgang til at få ødelagt et barn, så det som ung viderefører den tradition. Manglende voksenkontakt, manglende kærlighed er formentlig også en god måde at skabe psykopater på. Men også oplevelsen af ingen fremtid at have for sig, oplevelsen af at samfundet ikke regner med én, ikke vil give én en uddannelse og arbejde, oplevelsen af at nogle unge kan alt, og at man selv bare intet kan – det er i hvert fald smart, hvis man vil skabe folk, der begår vold.

Derfor er en hurtig og tidlig indsats fra myndighedernes side nødvendig. En hurtig og tidlig indsats, hvor kommunerne i langt højere grad skal gå foran i stedet for blot at sidde på deres hænder, indtil barnet er fyldt 15.

Et af de steder, hvor der formentlig begås mest vold, er på arbejdspladsen. Det er ikke på alle arbejdspladser, men de arbejdspladser, hvor der er tale om arbejde med mennesker, psykiatriske afdelinger, socialpædagogiske institutioner, fængsler m.v. Karakteristisk for disse arbejdspladser er, at de ansatte har en magt, de kan udøve over for andre – dem, der ender med at praktisere volden.

Der er taget mange initiativer til at dæmpe volden på arbejdspladsen. Der etableres kurser i, hvorledes ansatte kan undgå situationer, hvor deres ret til at udøve magt bliver for meget. Det er påvist, at jo bedre de fysiske rammer er, jo mindre man har brug for at udøve magt, desto mindre vold kommer der. Jo bedre normering af ansatte, desto mindre risiko for vold. Jo bedre arbejdsmiljø, desto mindre vold. Sagen er nemlig den, at der er en lang række ting, der skal til, der kan skabes, for at man kan forhindre vold.

Forslagsstillerne har et stort problem med deres forslag. Det er, at den statistik, som de tager udgangspunkt i, når de skal påvise, at volden er stigende, simpelt hen er fabrikeret på det tidspunkt, hvor voldspakken fra 1997 begyndte at slå igennem, hvor straffen, den konkrete udmålte straf, rent faktisk er steget.

Så derfor viser det for mig, at det ikke er svaret. Hvis vi reelt vil undgå vold, så er svaret ikke at lade straffen stige. Det viser statistikken jo. Derfor er svaret det, som jeg har forsøgt at give med min ordførertale.

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti skal vi hilse forslaget her velkommen. Vi mener, som det flere gange er fremgået af Folketingets debatter, at der skal være en højere straf for vold, altså for personfarlig kriminalitet. Det kan der ikke rejses tvivl om. Sådan er det.

Vi var bl.a. initiativtagere til den folketingsdebat, der for efterhånden lang tid siden medførte, at det blev vedtaget, at Straffelovrådet skulle se på sammenhængen i strafferammerne. Altså hvor meget de forskellige strafferammer betyder i forhold til den kriminalitet, der bliver udøvet.

Vi har tidligere i dag debatteret et forslag omkring falskmøntneri, hvor det er sådan, at EU-systemet siger, at der skal være mulighed for at give en straf på 8 års fængsel, hvis man laver falskmøntneri. Men i sammenligning kan vi se, at mange af de straffe, der gives for vold her i landet, ligger langt under 1 års fængsel. Det er fuldstændig uacceptabelt, og her er der brug for, at der sættes afgørende ind på at få skabt en bedre sammenhæng i straffesystemet.

Vi kan også se, at selv om sagerne ikke er afsluttet, så ser Byrettens kendelse i sagerne omkring økonomisk kriminalitet, nu f.eks. i forhold til Thorsen/Trads-sagen, ud til at medføre nogle straffe, der er langt, langt højere end for langt hovedparten af den vold, vi ser. Altså straffene for vold ligger i den klart lavere ende af strafferegisteret i øjeblikket, og de bør hæves betragteligt efter vores opfattelse.

Vi er enige i sigtet med beslutningsforslaget her, som går ud på at fortælle Folketinget og regeringen, at vi skal ændre på sammenhængen mellem § 244, § 245 og § 246. Vi synes, det er fornuftigt, at man ser på, at der i høj grad gives straffe, der er forholdsvis lave, men som burde have været højere, og at man derfor kan rykke noget af kriminaliteten over i den anden strafferamme. Det synes vi ser fornuftigt ud.

Men vi må nok sige, at vi mener, forslaget stadig væk giver udtryk for en for lav straf. Der lægges op til, at man for § 245's vedkommende skal lade den øvre strafferamme gå fra indtil 4 år

op til indtil 5 år. Vi synes, det ville være rigtigt, at man lægger en tredjedel på, sådan at det bliver fra 4-6 år.

På samme måde med § 246, altså den rigtig grove vold. Der lægger forslaget op til, at man går fra 8 års til 10 års fængsel. Vi synes, at det vil være rigtigt, at når der er tale om rigtig grov vold, så går man fra de 8 år og til 12 års fængsel, at man altså lægger en tredjedel til de nuværende strafferammer.

Derudover mener vi også, at der brug for at lave en minimumsstraf for volden. Det, der er problemet i det forslag, som vi ser her, er stadig væk, at de signaler, vi sender til retterne, selvfølgelig er, at der skal ske stadig hårdere straffe for vold, men det er ikke godt nok, hvis domstolene stadig væk ikke giver de høje straffe for vold. Og vi kan komme med nok så mange signaler her fra Folketinget om det, men vi ser gang på gang, at domstolene ikke altid giver de højere straffe, som vi gerne vil have.

Derfor kunne vi i Dansk Folkeparti godt tænke os, at vi laver et minimumsstraffesystem som medfører, at begår man grov vold, så har det en minimumsstraf som konsekvens, og så kan domstolene ikke knibe uden om, som de gør i dag. På den baggrund kan vi sende nogle mere direkte signaler, som ikke er til at misforstå, til domstolene. Og det er nødvendigt, fordi domstolene altså kniber uden om i mange tilfælde.

Vi synes, at den generelle holdning til vold, hvad enten den er mild, mellem eller grov, er, at man skal søge at forebygge, at der begås vold, men når den konstateres og konstateres gentagne gange, så må den straffes meget hårdt. Det skal ikke være sådan, at der er nogen blødsødenhed, som det af mange opfattes i dag.

Vi må stadig væk huske på, at selv om der måske gives en straf på 2 eller 3 eller 4 års fængsel, ja, så ved vi også godt, at den kriminelle kan komme på prøveløsladelse efter to tredjedele af sin straf. Så en straf på et vist antal års fængsel er altså ikke det samme antal års fængsel i praksis.

Derfor er der grund til, at vi hæver de strafferammer og sender nogle signaler, der ikke er til at misforstå, og det lægger det her forslag også op til. Men vi synes som sagt, at der er brug for dels minimumsstraffe og dels mere vægt bag straffene – altså en tredjedel oven i i forhold til nu.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Nu er hr. Peter Skaarups beskrivelse af virkeligheden sjældent helt i overensstemmelse med det, vi kan se ud af talmaterialerne. Derfor vil jeg godt bede hr. Peter Skaarup om at bekræfte, at der er sket en skærpelse af straffen, bl.a. for de gentagelsestilfælde, som hr. Peter Skaarup nævner, og at strafniveauet faktisk også er steget.

De to ting kunne jeg godt tænke mig at hr. Peter Skaarup bekræfter, i stedet for at blive ved med at henvise til blødsødenhed.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jamen jeg kan da bekræfte, at der er sket nogle få og små stramninger, efter at statsminister Poul Nyrup Rasmussen holdt sin berømte nytårstale.

Altså det er jo sådan med det her område, at selv om statsministeren lagde utrolig megen vægt på, at der skulle ske en hel masse, ja, så er der sket en lille bitte stramning, men det er ikke noget, der betyder noget som helst. Vi ser stadig væk gang på gang rekorder i volds kriminalitet, og derfor mener jeg ikke, det er noget, der er værd at tale om. Det er få og små stramninger, der er sket. Og så er der ikke andet for, end hvis ikke den her regering vil, så vil en ny regering forhåbentlig sætte afgørende ind over for det her. Jeg tror, at der i dag er en velbegrundet opfattelse af, at vi gang på gang ser, at hærdede forbrydere slipper alt for billigt.

Det betyder jo, at når de bliver fri igen, når de kommer ud fra fængslet, så kan der begås ny kriminalitet igen. Der er fængselssystemet ikke godt nok i dag til også at sørge for, at når de voldsforbrydere, der sendes i fængsel, kommer ud, så færdes de ikke i de samme miljøer, men kommer ud i nogle nye og bedre miljøer.

Vi skal også arbejde på, at vi bliver bedre til at håndtere det system.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg takker for, at hr. Peter Skaarup erkendte, at der er sket en skærpelse, men som jeg sagde i mit ordførerindlæg, er straf ikke det, der gør det alene, og jeg nævnte en lang række andre initiativer. Hr. Peter Skaarup kan fornøje sig med at læse en hel bog om regeringens initiativer omkring vold.

Straf gør det ikke alene, men jeg takker selvfølgelig for den erkendelse, hr. Peter Skaarup er

naat til, nemlig at der er sket en skærpelse af strafniveauet.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jamen det er da godt, at fru Sandy Brinck takker for, at jeg erkendte, at der var sket en lillebitte stramning af strafniveauet, selv om vores kære statsminister i en nytårstale for ikke lang siden sagde, at det var det allervigtigste emne, og så er der sket en lillebitte stramning, hvorefter vi altså ser, at der er rekordagtige tilstande, når det gælder det antal sigtelser, vi også ser på det her område.

Så der er grund til, at vi strammer op på de her ting, og der synes jeg så også, at fru Sandy Brinck burde erkende, at der flourer så alvorlige forbrydelser i det danske samfund, grov vold, voldtægt osv., som vi skal have gjort noget helt anderledes ved end de få og små initiativer, som regeringen har lagt op til.

Jeg tror, der er en forventning om, at det sker, og hvis ikke fru Sandy Brinck vil erkende det, er det bare ærgerligt, men den erkendelse bør komme op i regeringen på et tidspunkt, sådan at vi sikrer, at der gribes ind over for det.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Uenigheden mellem hr. Peter Skaarup og mig består jo i, at den eneste indsats, hr. Peter Skaarup vil vedkende sig, er den, der handler om skærpelse af straf, og der er vi så blevet enige om, at der også er sket noget.

Men hr. Peter Skaarup forbigår fuldstændig alle de andre indsatser, alt det andet, det at være konsekvent også ved, at det går hurtigere, at der sker en domfældelse, det, at der sker en lang række ting i forhold til politiets overvågenhed osv. Jeg nævnte det i min ordførertale.

Så siger hr. Peter Skaarup, at der er rekord. Altså jeg står med en statistik fra Rigspolitechefen fra 1996, som giver det der lidt længere perspektiv – det er jo sådan med statistik, at det ligner meget en lygtepæl, det er dejligt at læne sig op ad, men det oplyser jo altså kun et lille felt – og i den statistik siges, at risikoen for at blive udsat for vold i 1987 var 2,7 pct., mens den i 1996 var 1,6 pct.

Det undsiger ikke, slet ikke, at vi skal gøre noget imod volds kriminaliteten, men ligefrem at sige, at der er tale om rekord, er vist et af de sædvanlige postulater fra den kant.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Fru Sandy Brinck vil ikke rigtig se kendsgerningerne i øjnene, og de er, at vi i 1999 så en rekord i antallet af i hvert fald anmeldelser. Vi så en rekord her i 2000, når der er tale om anmeldelser, og jeg tror, vi kommer til at se lige så grimme tal i den kommende tid.

Så kan fru Sandy Brinck sige, at der er sket nogle få og små stramninger, og det er fuldstændig korrekt, at der er sket nogle stramninger, men det er altså bare ikke nogle, der batter noget, og jeg forstår egentlig ikke, hvorfor vi skal diskutere sådan nogle ting her fra talerstolen, når alle er klar over, at der er brug for, at vi ser afgørende på det her.

Fru Sandy Brinck har ret i, at det ikke kun er et spørgsmål om straf. Vi har også i Dansk Folkeparti gentagne gange påpeget, at der også er brug for, at vi ser på fængselssystemet. Det antal procent af fanger, der har været inde, der går ud i ny kriminalitet, skal vi også have kigget på. Kan vores fængselssystem f.eks. ligesom i Canada udvikles på en måde, hvor der er langt flere, som ikke begår ny kriminalitet, når de kommer ud igen? Det ville være vældig godt at få set på det.

Så vores vifte af initiativer er altså ikke bare det ene. Vi har også andre ting på programmet.

Sonja Albrink (CD):

Med dette forslag ønsker forslagsstillerne at ændre straffelovens voldsbestemmelser, således at noget af den vold, som hidtil har været henført under straffelovens § 244, bliver henført under § 245.

Endvidere foreslås det, at strafferammerne for den grove vold hæves, samt at der indføres en bestemmelse om obligatorisk gentagelsesvirkning i voldsager.

I CD er vi meget enige i, at voldsudviklingen kan være bekymrende, og vi har da også allerede i relation til det rent strafflige for længst foreslået indførelse af minimumsstraf i sager, hvori voldsudøvelse indgår som en del af gerningsindholdet. Vi fastholder naturligvis, at minimumsstraffe er et bedre middel til at sikre et vist strafniveau end forhøjelse af strafferammer, som alligevel aldrig bliver udnyttet fuldt ud, og derfor er vi altså lidt forbeholdne over for forslaget om at forhøje strafferammerne.

Derimod synes vi, at den del af forslaget, som tilsiger en udvidelse af anvendelsesområdet for § 245 og en tilsvarende indskrænkning af anvendelsesområdet for § 244 lyder interessant i det omfang, det reelt kan påvises, at grovere vold i praksis henføres til § 244.

I forbindelse med udvalgsarbejdet kunne det i denne sammenhæng være interessant at finde ud af, i hvor høj grad vold henføres under særlovgivningen, dvs. bedømmes som uorden efter politivedtægterne eller restaurationsloven. Også her kunne der måske være et behov for at få justeret grænserne for, hvad der er uorden, og hvad der er vold.

Vi kan også støtte forslaget om en obligatorisk skærpet strafudmåling ved gentagelsestilfælde. CD er altså i bund og grund enig i intentionerne bag dette forslag. Vi står tvivlende over for værdien af forhøjelse af strafferammerne og foreslår som sagt i stedet indførelse af minimumsstraf i de sager, men er selvfølgelig altid parat til at drøfte strafferammerne.

Vi er som allerede nævnt derimod meget positivt indstillet over for beslutningsforslagets øvrige elementer.

Søren Søndergaard (EL):

Det er meget godt, at her har vi så et forslag, som sådan set har været afprøvet, forstået på den måde, at vi har afprøvet at sætte straffen op for vold, og der skete en skærpelse af strafniveauet, og det, vi så kan konstatere, er, at det ikke har hjulpet. Ja, det har faktisk slet ikke hjulpet, det er faktisk gået helt ad Pommern til, efter at man hævede straffene for vold, hvis man skal høre forslagsstillerne.

Derfor kan man måske synes, at det er lidt af et paradoks, at på den baggrund får vi så et forslag om, at vi skal have endnu længere straffe. Men det må jo så være en logik, der tilsiger, at når lidt ikke hjælper, o.k., så vil det hjælpe endnu mere at gøre mere.

Det er ikke noget, som for os er helt logisk, men altså nogle gange har jeg det på den måde, at jeg næsten kunne ønske, det blev gennemført, alene for at vi så efter 2 år kunne stå heroppe og spørge: Hvad sagde vi?

Alligevel vil jeg sige, at netop når vi snakker personfarlig kriminalitet, når vi snakker vold mod sagesløse, når vi snakker legemsbeskædigelse, er det et af de steder, hvor Enhedslisten godt vil være med til i forhold til andre straffe at sætte hårdt ind. Det er et af de steder, hvor vi ønsker med en længere straf netop at markere, at det synes vi er totalt uacceptabelt.

Nu er det jo bare sådan, som ministeren også sagde i sit oplæg, at der er nedsat et udvalg, som

skal lave en redegørelse for, hvordan forskellige straffelængder skal være, og hvordan relationerne skal være imellem dem. Det er klart, at hvis vi på det her område ønsker at markere en særlig markant holdning gennem straffelængden, så har det selvfølgelig kun nogen mening, hvis vi ser det i forhold til, hvad straffelængden skal være på andre punkter. Derfor vil det at tage det isoleret ud efter vores opfattelse være forkert. Vi ønsker at se det i den sammenhæng, og vi ønsker derfor at diskutere det, når vi får redegørelsen fra det udvalg, som blev nedsat efter en diskussion her i Folketinget.

Så kunne jeg egentlig stoppe her, men vil alligevel godt tilføje to ting:

Den ene ting, jeg vil tilføje, er, at jeg synes, der er en meget underlig indfaldsvinkel i bemærkningerne til forslaget. Forslaget nævner noget om, hvor stor stigning der har været i voldstilfældene osv., og så står der: »Efter forslagsstillerens opfattelse er grænsen« – underforstået for vold – »for længst nået.«

Det synes jeg er en meget dårlig indfaldsvinkel. Jeg synes ikke, vi skal have en grænse, hvorunder der er en acceptabel vold. Jeg synes, at enhver vold skal bekæmpes, enhver vold skal afvises. Vi har ingen grænse, hvor vi kan sige, at her er vores grænse nået. Vi har en nulgrænse, en nultolerance, vi er imod enhver vold overhovedet.

Den anden ting, jeg ville sige, er i forhold til den lidt bredere diskussion om legemsbeskædigelse, som også fru Anne Baastrup lagde op til.

I dag i avisen er der to eksempler på, at domstolene har behandlet sager om dødsfald, folk, der er blevet dræbt, legemsbeskadiget, i et omfang, så de ikke længere har trukket vejret.

Den ene fandt sted den 23. februar 1998 på Naskov Skibsværft, hvor misligholdelse af sikkerhedsforholdene førte til dødsfald. Den anden fandt sted i Randers i september 1999, hvor to personer blev dræbt på grund af ikkeordentlig omgang med sikkerhedsforholdene, det var ikke dem selv, der havde gjort det, men firmaet var ansvarligt for det.

Hvordan bedømmer man den slags ting i det danske samfund? Ja, hvis man giver en eller anden en på kajen, så der kommer et ordentligt mærke, kommer man vel 60 dage i fængsel. Men hvad sker der, hvis man ved grov uagtsomhed og af profitbegær slår et eller flere mennesker ihjel? Hvad dømmes man så til? Ja, tilfældet i Naskov takserede domstolene til en dom på 85.000 kr. til firmaet, der var ansvarligt, og i det

andet tilfælde fra Randers blev man idømt 80.000 og 40.000 kr. i bøde, det var to forskellige firmaer, der havde ansvaret.

Så der er meget forskel på, hvordan man takserer legemsbeskædigelse, der fører til død. Er det en enkeltperson, der gør det, ja, så takserer man det meget højt med fængsel osv., men er det pæne, velrenommerede firmaer, der er ansvarlige for, at sikkerhedsforholdene er så dårlige, at medarbejdere bliver dræbt, så takserer man det til småbøder.

Dér synes jeg virkelig, at der er noget, som Det Konservative Folkeparti kunne tage fat på.

Jann Sjursen (KRF):

Under debatten om det foregående punkt på Folketingets dagsorden sagde jeg på vegne af Kristeligt Folkeparti, at vi generelt har den holdning, at når det gælder spørgsmål om personfarlig kriminalitet, vil vi gerne have skærpet strafferammerne, og det gælder selvfølgelig også for volds-kriminalitet, som er ærinde for det beslutningsforslag, som Det Konservative Folkeparti i dag har til behandling.

Vi er fra Kristeligt Folkepartis side positive over for intentionerne i Det Konservative Folkepartis forslag, fordi det jo bl.a. følger den holdning, som jeg gav til kende her for lidt siden.

Der er fremkommet flere forslag på det område i indeværende folketingssamling, og Venstre har jo også allerede her i dag bebudet yderligere et forslag vedrørende volds-kriminalitet, og derfor vil jeg sige, at jeg da ser frem til, at også Det Konservative Folkepartis forslag kan indgå i de videre forhandlinger i Retsudvalget, hvor udvalgsbehandlingen måske på det område efterhånden kan nærme sig lidt af en studiekreds.

Vi har også forslaget fra Centrum-Demokraterne om minimumsstraffe, som jeg på Kristeligt Folkepartis vegne i en tidligere debat har tilkendegivet at vi også støttede, og man kan sige i forhold til det forslag, vi behandler her nu, at man ligesom skal finde ud af, hvad for en af vejene man vælger, når det kommer til stykket. Skal strafferammerne hæves, skal man indføre minimumsstraf, eller skal det kombineres?

Vi ser frem til at få drøftelser i Retsudvalget på de områder her, idet vi jo altså har den holdning fra Kristeligt Folkepartis side, at personfarlig kriminalitet, volds-kriminalitet, skal straffes hårdere, men vi vil godt have lov til at se på forslagene i en sammenhæng, og så må vi se, hvorvidt forhandlingerne i Retsudvalget kan drive det til et flertal, eller hvor vi havner.

Med disse ord vil jeg sige, at vi altså er positive over for intentionerne i Det Konservative Folkepartis forslag. Kan vi nå et resultat på det område her, medvirker vi gerne til det, også selv om Straffelovrådet i øjeblikket arbejder med sin udtalelse, som vi forventer kommer snart. Det skal altså ikke afholde os fra at skride ind over for den grovere vold allerede nu, hvis vi kan samle et flertal for det her i Folketinget.

Tom Behnke (FRI):

Frihed 2000 er naturligvis positivt indstillet over for beslutningsforslag nr. B 56 fra Det Konservative Folkeparti. Det er også vores opfattelse, at den personfarlige kriminalitet skal straffes væsentligt hårdere, end når vi taler om anden form for kriminalitet, og proportionalitetsforholdet mellem f.eks. berigelseskriminalitet og personfarlig kriminalitet er jo ganske skævt. Derfor er det også vores opfattelse, at det vil være hensigtsmæssigt, at man får straffeniveaue i voldsagerne sat op, og hvis metoden til at gøre det er, at man forhøjer strafferammerne, er vi også indstillet på det.

Sagen er jo, som forslagsstillerne også skriver, at hvis en voldssag fører til frihedsberøvelse, ligger straffen i langt de fleste tilfælde på typisk 30 dages fængsel.

Efter vores opfattelse burde der være et meget større spænd over strafudmålingerne, således at jo grovere vold, der er tale om, jo højere straf. Vi har også den opfattelse, at man gerne må have lov til at ramme mod loftet en gang imellem, uden at det gør noget, og til domstolenes argument: »Hvad så, hvis der kommer en voldssag, der er endnu grovere?« vil jeg sige, at ud fra praksis og de tilfælde, jeg har kendskab til, er der i hvert fald nogle af de voldssager, hvor man kan sætte spørgsmålstegn ved, om det overhovedet kan blive grovere. Det kan det simpelt hen ikke, for så går man over i nogle andre paragrafer.

Skulle der endelig være et enkelt tilfælde, hvor man kan sige, at det måske burde takseres lidt højere, er der jo altså i straffeloven mulighed for, at man kan forhøje strafferammen med indtil det halve, hvis det bliver nødvendigt. Så det argument holder ikke, men domstolene er flittige til at bruge det, og det synes jeg er ærgerligt, specielt set i lyset af, at så mange ønsker, at netop strafudmålingen bliver sat op og bliver mere differentieret, end den er i dag.

Jeg synes også, at jeg vil sige til både ministeren og til regeringspartierne, at de jo skal passe

på med at være alt for kritiske, når oppositionen fremsætter forslag. Lad mig minde om, at regeringen og regeringspartierne jo var meget stærke modstandere, da et andet oppositionsparti f.eks. fremsatte forslag om maskeringsforbud, men ikke desto mindre endte det jo med, at regeringen selv fremsatte det pågældende forslag. Lad mig minde om, at jeg selv har fremsat forslag om, at der skulle strammes op over for de pædofile omkring registreringen og med hensyn til oplysninger fra registret til relevante myndigheder og personer. Det talte man også meget imod, man talte dunder imod det, men ikke desto mindre kan vi jo se, at regeringen også kommer med et initiativ på det område.

Så når ministeren og regeringspartierne er så skarpe modstandere, tror jeg, de skal passe på det ordvalg, de benytter sig af i den sammenhæng, for sagen er jo, at de ting, der bliver fremsat her i Folketinget fra oppositionens side om, at der bliver strammet op over for disse tilfælde, ja, de kommer jo altså stille og roligt med tiden. Det, der bare er ærgerligt at se, er, at der skal gå så lang tid, inden regeringen siger: O.k., så prøver vi at få strammet op på de her områder. Det synes vi er lidt ærgerligt.

Lad mig også sige, at et af de synspunkter, jeg har gjort gældende flere gange, er, at der mangler en kobling mellem straffelovens § 244 og straffelovens § 246. Det er egentlig bekymrende, at næsten ligegyldigt, hvor voldsom voldsudøvelsen har været, er det sådan, at hvis man kun har brugt de bare næver, falder det ind under § 244 og kan under ingen omstændigheder komme op i § 246, og det er ærgerligt. Den kobling burde være der, lige så vel som der er en kobling mellem § 246 og § 245.

Men forslaget her, hvor man i punkt 1 siger, at en ændring af straffelovens § 244 efter denne bestemmelse kun vil omfatte relativt simpel vold, vil formentlig tage luften ud af det synspunkt, jeg har haft i en årrække, men ikke desto mindre tror jeg, det vil være væsentligt, at vi i hvert fald får ændret § 246, sådan at den ikke kun kan hæftes op på § 245-vold, altså den grove vold, men også kan bruges i specifikke tilfælde over for den mere simple vold i § 244.

Det er et forslag, som jeg vil prøve at jagte lidt under udvalgsbehandlingen for at høre, om ikke man burde have en kobling dér, hvad ministeren siger til det, og om vi ikke kunne få en sammenhæng i tingene, sådan at anklagemyndigheden ikke står ved domstolene og ikke kan benytte den rigtige paragraf på den konkrete sag. Det,

det handler om, når domstolene skal tage stilling til de kriminelle handlinger, der er forøvet, er, at man kan bruge de rigtige, relevante paragraffer i hver enkelt sag, og ikke, at man er hæmmet i muligheden for at bruge lige præcis den paragraf, der er den rigtige.

Men som sagt: Vi støtter beslutningsforslaget.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Helge Adam Møller.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg tror, at der er nogle af ordførerne, der måske har siddet og tænkt, hvorfor nu igen et forslag om at øge straffen for den grove vold. Det er jo ikke første gang, ja, det er første gang, et beslutningsforslag i nøjagtig den skikkelse her ligger på Folketingets bord, men det er jo ikke nogen hemmelighed, at Det Konservative Folkeparti og med mig som ordfører enten alene eller sammen med andre gode kræfter inden for de sidste 5-6 år har fremsat ganske mange lovforslag, hvis intentioner har været de samme, men hvor de rent teknisk har været udformet lidt forskelligt.

Hr. Tom Behnke gav jo i og for sig et meget godt svar på det spørgsmål her i slutningen af sin ordførertale, for hr. Tom Behnke nævnte jo netop tre eksempler startende med maskeringsforbudet, som blev fremsat første gang helt tilbage i slutningen af 1980'erne, fik en fem-seks behandling og blev afvist hver gang. Men til sidst endte det alligevel med, at regeringen med justitsministeren i spidsen selv fremsatte et forslag med samme indhold, og det blev så vedtaget. Hr. Tom Behnke nævnte også et par andre områder. Lad mig supplere med tre, jeg lige kan komme i tanker om:

Jeg kan da huske, da vi første gang for 4-5 år siden foreslog, at besiddelse af børnepornografi skulle være strafbart. Det var vi et par partier, der fremsatte forslag om. Det blev stemt ned. Det er jo blevet strafbart, også med regeringens stemmer.

Vi var også et par partier, der foreslog, at der skulle ske markante stramninger af muligheden for at udvise kriminelle udlændinge. Det blev også stemt ned de første to gange, så blev det vedtaget, også med regeringens stemmer. Og så sent som i dag har jeg set, jeg tror, det var hos Ritzau, at justitsministeren nu overvejer – eller allerede er startet, og tak for det – at der skal være sanktioner mod lande, der nægter at modtage egne statsborgere, som er udvist af Dan-

mark, eksempelvis økonomiske sanktioner ved, at man skal inddrage bistandshjælpen.

Lad mig minde om, at da hr. Bertel Haarder og jeg som ordførere for Venstre og De Konservative foreslog det samme for 4 år siden, blev det frysende afvist og stemt ned i denne Folketingssal, at det skulle indføres.

Det er derfor vi bliver ved. Det er også derfor, når jeg kan konstatere, at det her forslag ikke har flertal, at Det Konservative Folkeparti er medforslagsstiller på det forslag sammen med Venstre, som kommer med samme intentioner som det her, men udformet på en noget anden måde.

Vi giver ikke op, for når vi har en holdning, som vi finder er rigtig, mener jeg, at fortiden har vist, at det meget ofte lykkes at trække Socialdemokratiet, De Radikale og andre partier med hen til den fornuftige holdning. Så vi har ikke opgivet uanset bemærkningerne i dag.

Lad mig så kort sige, at forslaget jo ikke er rettet mod alle de titusinde voldsanmeldelser, der er hvert år; det er målrettet den grove vold, dvs. omkring en femtedel af alle voldstilfælde, altså de sidste par tusinde af de knap titusinde. Det er altså der, hvor det er vold, der gentages, hvor det er planlagt vold, hvor det er vold med fuldstændig sagesløse, hvor det er vold med våben, flaske, sten, kniv, kølle, eller hvad søren det nu er. Det er specielt dér, at vi synes, at straffeniiveauet fortsat er for lavt.

Så siger fru Sandy Brinck, at regeringen jo har gennemført i hvert fald fem konkrete initiativer og tiltag inden for de sidste 5-6 år, og fru Sandy Brinck siger også: Dette er løsningen.

Ja, hvis det bare var så vel. Jeg kan konstatere, at den grove vold, og nu beskæftiger jeg mig med den grove vold, satte rekord i 1999, men i år 2000, hvor vi har fået tallene, efter at det her forslag er fremsat, er rekorden blevet slået med 20 pct., lidt over 900 efter § 245 og § 246, en 20 pct.s forøgelse.

Vi kan altså konstatere, at uanset jeg synes, de fem tiltag var gode og rigtige, er det altså ikke løsningen, som fru Sandy Brinck sagde, for hvis det var rigtigt, var det da med at afskaffe dem hurtigst muligt, når volden alligevel på trods af dem er steget med 20 pct. Det kunne jo være, at det var nødvendigt at supplere dem med andre ting.

Lad mig også nævne til sammenligning, at bare i de sidste 4 år, hvor alle de her tiltag stort set også har været gennemført, er antallet af røverier i Danmark steget fra 2.000 til over 3.000;

altså en forøgelse med mere end 50 pct., mens stort set alle de fem initiativer har virket.

Så uagtet de er gode, er de altså ikke gode nok.

Lad mig så slutte med en enkel – måske – overraskelse, men jeg mener den alligevel:

Jeg har jo omhyggeligt sagt, og det mener jeg også står klart og tydeligt i beslutningsforslaget, at det her drejer sig om den grove og den grovere vold. Det betyder, at jeg gerne ser, ikke har noget imod og godt vil opfordre domstole og andre, der måtte lytte, læse eller se, til, at vi i lidt flere tilfælde af dem, vi kan kalde milde eller tilfældige voldssager, ender med en sanktion, som ikke er fængselsstraf, altså samfundstjeneste, under den forudsætning, at det er første og eneste gang.

Lad mig tage et eksempel, som jeg tror mange kan huske enten fra deres egen ungdom eller ved at snakke med deres børn eller andre i den alder.

Vi har to unge, 18-årige mænd, som er til fest ude på deres lokale handelsskole, gymnasium eller på det lokale diskotek fredag eller lørdag aften. De har begge drukket, måske også lidt mere, men det gør man jo typisk ved den slags lejligheder. De er begge to optaget af de kønne piger, der er til stede ved festen. Det er også meget naturligt. Så kommer de op at diskutere, desværre om den samme pige, og den ene griber fat i den anden, de rusker lidt, og på et eller andet tidspunkt flyver der pludselig en almindelig knytnæve gennem lokalet, den rammer den anden, og hvis den rammer uheldigt nok, flækker der et øjenbryn, eller der brækker en næse.

Det er vold, ingen tvivl om det, det er vold efter § 244. Det vil i masser af tilfælde give en måneds fængsel, hvor man skal ind at afsones.

I den slags tilfælde har domstolene nogle gange, og det synes jeg er rigtigt, afgjort den sag med samfundstjeneste, ud fra at det sandsynligvis er første og eneste gang, og at det er unge, som ellers ikke begår den type kriminalitet.

Jeg har ikke noget imod, at man i større omfang benytter den sanktion over for den slags tilfælde. Det tror jeg vil være til gavn, det vil ikke skade, det er ikke dem, vi går efter. Det er de grove voldsmænd, dem, der systematisk slår videre, dem, der bruger våben, men i denne her slags tilfælde tror jeg, at mange – også i dette høje Ting, som man siger – vil kunne huske tilbage fra deres egen ungdom og kunne finde eksempler, måske ikke fra sig selv, men så fra nogle af kammeraterne, hvor der forekom sådan et

slagsmål, og hvor man ville have syntes, at det nok ikke var det mest hensigtsmæssige at sætte denne kammerat ind i 30 dage. Han skulle have en advarsel, og det kan han få med eksempelvis 30 eller 80 timers samfundstjeneste, men der er ikke nogen grund til at sætte ham i fængsel, hvis han aldrig gør det mere.

Dette sagt for at illustrere, at det ikke er den type vold, jeg er mest optaget af. Jeg er optaget af den grove, systematiske, der går ud over fuldstændig uskyldige mennesker, og der vil jeg fastholde, at der straffer man for mildt i dag. Jeg håber, Folketinget ændrer det på et tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg føler mig foranlediget til at sige til hr. Helge Adam Møller, at jeg nævnte fem eksempler, og at det, jeg henviste til, var løsningen, var, at vi er konsekvente over for både kriminaliteten og kriminalitetens årsager.

Hvis man allerede nu – sådan kan man godt forstå hr. Helge Adam Møller – ville konkludere, at indsatsen ikke har virket, forstår jeg ganske simpelt hen ikke logikken i, at man så bare ønsker mere af samme skuffe.

Altså jeg synes ærlig talt, at det kunne være rart – nu er hr. Helge Adam Møller ikke den værste i den side af salen – hvis der var nogen, der ville være med til også at prøve at tænke nyt. Men tilbage står, at vi gang på gang skal diskutere en øget strafferamme. Det er svaret gang på gang.

Jeg må sige til hr. Helge Adam Møller: Løsningen er, at vi er konsekvente både over for kriminaliteten og kriminalitetens årsager.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil meget gerne kvittere over for den konservative forslagsstiller for en noget mere nuanceret, jeg synes også lidt mere afdæmpet svarrunde, vi fik på det beslutningsforslag, end den, vi havde just forinden.

Jeg synes også, at hr. Helge Adam Møller har ret i sine betragtninger over, at der må være en vis form for hensyntagen til personerne, hvis det er sådan, der er tale om den simple vold, hvis vi taler om den her form for vold, der finder sted ofte i forbindelse med, at unge mennesker er ude at feste og more sig, det kan være til en klassefest på en teknisk skole, handelsskole eller gymnasium, eller det kan være ude i restaurationslivet.

Det, der fik mig til at tage ordet, var bl.a. betragtningerne om den her simple vold, og hvis den antager en karakter af, at der altså er tale om en knyttet næve, at der er tale om en flækket læbe eller et flækket øjenbryn, hvor den pågældende skal en tur på skadestuen, så bevæger vi os altså meget hurtigt over i § 245.

Det er jo den virkelighed, som er ude i samfundet. Det takseres i dag. Der sker en skridning i retning af – jo også fremmet af den debat, vi har haft om voldskriminalitet her i huset igennem de seneste år – at vi ikke vil finde os i den her fysiske udfoldelse med skade for andre til følge. Men vi skal bare være opmærksomme på, at det flyttes altså i opadgående retning i praksis ved anklagemyndighed og domstole.

Hvis vi ikke vil det, hvis hr. Helge Adam Møller ikke vil – det var det jeg forstod hr. Helge Adam Møller ikke ville – være med til denne optrapning, hvor vi skal sætte de her unge mennesker i den her tilstand i fængsel, så er det i hvert fald ikke det her beslutningsforslag, der skal fremmes, vil jeg sige. Så er det ikke den vej, vi skal gå.

Jeg var meget glad for den understregning, hr. Adam Møller gjorde, nemlig at i de her tilfælde kunne sanktionen med rette og med den bedste virkning være samfundstjeneste. Det er et synspunkt, jeg deler. Og så bør vi i hvert tilfælde ikke fremme beslutningsforslaget.

Vi ser jo altså, når vi kommer op i den grove vold, at vi har en ganske betragtelig udmåling af straffe. Og hvis vi taler om de her i den nedre ende af § 245, som jeg medgiver at den her ville være, så kan man altså ende i fængsel i en 4-5 måneder første gang, altså ubetinget fængsel. Og hvis der er tale om involvering af skadestue osv., så er vi altså oppe på noget i den retning, så vi skal fare med lempe.

Jeg mener, at hvor der er tale om, at det er et direkte formål for gerningsmanden, at ofret skal lide stor fysisk overlast – man bruger flasker, man bruger jernrør, man sparker løs, man kan se sit offer lide – dér er jeg helt enig i, at straffen må afspejle den gerning og gerningens indhold, og her er det, at regeringen gerne ser straffe, der også udmåles på et højere niveau, end de gjorde tidligere.

Og jeg er glad for at kunne sige, at det har domstolene også taget til sig, det har Højesteret tilkendegivet i kendelser så sent som i sommer. Det skal domstolene også gøre, og det er faktisk det, der er tilfældet.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg må sige, at jeg undrer mig meget over den konservative ordfører, hr. Helge Adam Møller, der lige pludselig mener, at vold skal straffes med samfundstjeneste.

Jeg synes jo, det er meget berettiget, at justitsministeren griber lejligheden til lige præcis at støtte op bag et sådant forslag. Det er jo situationen, at hver gang man kommer med en lille åbning fra hr. Helge Adam Møllers side, så vil det blive udnyttet af regeringen til at sige: Nå ja, men så behøver vi heller ikke det andet, så behøver vi ikke det forslag, som De Konservative har til behandling i dag, når det gælder om stramninger og højere strafferammer.

Derfor mener jeg, det er et fuldstændig forkert signal at sende, at vi skal være lempeligere i vores behandling af voldskriminalitet og voldsmænd.

Og så vil jeg også godt spørge hr. Helge Adam Møller, hvor hr. Helge Adam Møller forventer, at man skal kunne skabe alle de her nye samfundstjenestejob, for vi har i forvejen gjort det muligt, at spritbilister kan straffes med samfundstjeneste, og på den måde gjort, at kapacitetsproblemerne i fængslerne bliver lidt nemmere at håndtere, hvis der ellers ikke var så meget voldskriminalitet, som der er.

Hvor forventer hr. Helge Adam Møller at finde de job ude i samfundet? Det er i forvejen meget, meget svært at finde job til samfundstjeneste.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg tænkte mig meget omhyggeligt om, inden jeg gik på talerstolen og sagde det, jeg sagde i de sidste 1½ minut, det, hr. Peter Skaarup kalder »en lille åbning«.

Jeg har ikke noget imod at lave åbninger, men jeg vil hellere kalde det sund fornuft. Jeg kunne måske tillade mig det, for jeg tror ikke, at der er mange, hverken i dette Folketing eller ude blandt landets befolkning, der vil tro, at jeg ønsker at være mild over for voldsmænd. Det gør jeg ikke.

Jeg synes, vold er en afskyelig handling, og jeg synes, det er en ekstra afskyelig handling, når det går ud over fuldstændig uskyldige mennesker. Og derfor ønsker jeg i dag og i morgen og i al fremtid, at grov og alvorlig vold, der går ud over fuldstændig sagesløse, skal straffes hårdere end i dag.

Men jeg lever også som en del af livet. Jeg har selv været yngre, end jeg er i dag, og jeg kender mange, der færdes ude i det almindelige miljø. Og jeg ved, at unge mænd i dag ikke er meget anderledes, end unge mænd var for 10, 20, 30 eller 40 år siden. Og jeg ved, at når unge mænd indimellem har drukket for meget, og der er kønne piger til stede, så kan det ene ord tage det andet, og så kan der pludselig, uden at det er planlagt eller noget, ryge en hånd op, og mange gange kan hånden ramme her, og så sker der ikke noget, det bliver aldrig anmeldt, eller den kan ramme et andet sted, og hvis man er lidt uheldig, så kommer der altså en rift eller noget andet.

Den unge mand har aldrig gjort noget før, han går hen og undskylder bagefter og siger: Det må du søreme undskylde. Han gør alt, hvad han kan, men han har overtrådt § 244, og han står til at komme 30 dage i spjældet, og en del af dem kommer til det.

Det, jeg så bare vil sige, er: Kunne vi ikke redde ham og dermed spare nogle ressourcer i samfundet ved, at han ikke skulle ind og sidde i 30 eller 40 dage, men fik 60 timers samfundstjeneste? Det betyder jo ikke, at de grove voldsmænd skal slippe billigere, tværtimod, men der er mange af de her tilfælde. Lad os tage denne debat uden at grave os ned i skyttegrave.

Jeg var glad for justitsministerens ord, men at der er nogle, der skulle tro, at jeg ønsker generelt lavere straffe for hårde voldsmænd, tror jeg ikke nogen i dette samfund tror.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Men det kan jo alligevel blive konsekvensen, hvis man åbner for det her. Hvis man åbner for, at en del af de her grove voldstilfælde, eller måske ikke grove voldstilfælde, men voldstilfælde dømmes til samfundstjeneste, skal vi være opmærksomme på, at så er den unge ikke længere indespærret, så er den unge ude i samfundet og kan begå ny vold.

En af grundene til, at vi indespærre voldskriminelle, er jo også, at de i hvert fald i den periode, hvor de er inde og sidde, ikke begår ny vold. Og her er det vigtigt, at de signaler, vi sender, er meget entydige, nemlig at vi ikke accepterer den her personfarlige kriminalitet.

Det kan godt være, at hr. Helge Adam Møller og andre har været på vej til at slå lidt igen eller slå først i en eller anden situation, det vil jeg ikke afvise, men vi skal her fra Folketingets side

give nogle helt klare signaler om, at det ikke accepteres.

Må jeg så ikke sige til hr. Helge Adam Møller, at mange af de tilfælde, vi taler om her, aldrig bliver anmeldt. Skyggetallene, som man taler om, siger måske, at 9 ud af 10 tilfælde aldrig bliver anmeldt, og der falder aldrig nogen dom i sådan nogle situationer.

Så der er altså mulighed for at give nogle andre signaler, som justitsministeren ikke bruger til at åbne for en diskussion af det her, for der er jo ikke noget justitsministeren hellere vil end lave lidt mere slappe forhold på det her område.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Jann Sjursen for en kort bemærkning til hr. Helge Adam Møller.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jamen den bemærkning skal så gå på, at jeg også godt vil kvittere for den åbning og for det, som hr. Helge Adam Møller sagde tidligere.

Jeg ved ikke, hvor langt vi vil gå fra Kristeligt Folkepartis side i den sammenhæng, men det, der er vigtigt for mig at understrege i den sammenhæng og i modsætning til det, hr. Peter Skaarup siger, er, at samfundstjeneste jo altså ikke er udtryk for, at samfundet accepterer det, som f.eks. en spritbilist har gjort, eller noget andet, overhalehovedet ikke. Og det tror jeg heller ikke hr. Helge Adam Møller mener.

Det, som jeg synes er meget vigtigt at gøre sig klart i denne her diskussion, er, at samfundstjeneste er en sanktion, som måske i højere grad end så mange andre sanktioner er tilpasset ikke forbryderen som sådan, men er et udtryk for, at vi faktisk tager forbryderens situation ind i vores overvejelser med henblik på resocialisering, med henblik på at det ikke gentager sig.

Det var det, jeg fornemmede var ærindet i hr. Helge Adam Møllers indlæg tidligere, og det, som jeg sådan set syntes var en positiv nuancering også af Det Konservative Folkepartis synspunkter på det her område sådan mere generelt, og det føler jeg trang til at kvittere for.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jamen hr. Sjursen har forstået det nøjagtig i den ånd, det var sagt, og jeg er enig med hr. Jann Sjursen. Samfundstjeneste er jo en sanktion, og det er en sanktion, som jeg også tror at Dansk Folkeparti har været med til at indføre på nogle

områder. Og det er da en sanktion, når man i 60 timer eksempelvis 10 timer hver uge 6 uger i træk skal lave noget samfundsgavnligt arbejde enten i weekenden eller om aftenen.

Og læg mærke til – det er til hr. Peter Skaarup – at jeg i det her tilfælde udtrykkeligt sagde, hvis det var første, og så sagde jeg »eneste gang«. Og når jeg siger »eneste gang«, understreger det jo netop, at hvis vedkommende i et sådant tilfælde eksempelvis i stedet for fængsel fik 60 timers samfundstjeneste, og hvis han én gang til gjorde det samme, så var der ikke nogen kære mor, så havde han fået chancen, så måtte han altså i fængsel, og så skulle han endda efter det konservative forslag have 50 pct. mere, fordi det nu var et gentagelsestilfælde.

Det var ud fra denne betragtning: Lad folk få en chance, når det ikke er gået alvorligt ud over en anden, og når de begge to har været lidt involveret i det. Jeg tror, at vi kan vinde noget ved det, men jeg er selvfølgelig helt åben for debatten.

Første Næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Peter Skaarup for den tredje og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jamen jeg tror også, at man kan vinde noget ved det, men jeg tror, at det, Hr. Helge Adam Møller vinder mest ved her, er, at han siger til landets justitsminister: Nå, men her er der mulighed for, at vi kan lave lovændringer, her er der muligheder for, at vi kan lave en lovgivning, der er slappere end den nuværende.

Dermed er vi jo kommet et skridt tilbage i stedet for et skridt frem, som hr. Helge Adam Møller gerne vil med det forslag, der er på dagsordenen i dag.

Men jeg vil godt spørge hr. Helge Adam Møller: Hvor er de praktiske muligheder for forslaget? Vi har jo den situation i dag, at på grund af, at man netop har indført samfundstjeneste i en række forhold, hvor der ikke har været det før, er det meget svært at finde job til den form for samfundstjeneste. Så er det, jeg spørger hr. Helge Adam Møller: Hvor er det så, de samfundstjenestejob skal skaffes? For jeg har svært ved at finde dem i øjeblikket, det må jeg sige.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jamen det kunne jeg let finde. Jeg tror, at sådan en ung gut, der indimellem har lidt for mange kræfter, ville have godt af at komme ind og gøre samfundstjeneste i 60 timer her i Folketinget hos en eller anden hæderbred tidligere soldat. Jeg melder mig gerne. Jeg kan godt bruge ham, og jeg skal nok opdrage ham i løbet af de 60 timer, så han ikke begår mere vold.

Lad mig så lige sige til hr. Peter Skaarup, at det skam ikke er en helt ny lov, der skal til, for der er en række domme – ikke så mange, men der er et antal domme, og deriblandt mener jeg tre fra Højesteret, der inden for det gældende straffesystem har sager, der minder lidt om dem, jeg beskrev – hvor der er givet samfundstjeneste.

Det synes jeg er rigtigt. De har gjort det som undtagelse, og det er det, jeg siger: Den undtagelse ser jeg gerne fortsat og måske i lidt større omfang inden for den specielle gruppe. Resten skal have mere.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 53:

forslag til folketingsbeslutning om ændring af den kommunale styrelseslov.

Af Kristen Touborg (SF) m.fl.
(Fremsat 29/11 2000).

Forslaget sattes til forhandling.